

[Glistrup.]

konsulenter i Arbejderbevægelsens Erhvervsraad, eller hvem man kan tale med.

Det er derfor, vi, efter at være kørt fast i dette indkomstskatteproblem så mange gange, nu ikke kan bruge de af ministeren anviste traditionelle veje, men må gå den vej, at vi bruger grundlovens § 51.

Det andet spørgsmål, der har været fremme her under debatten, er, hvordan selve dette beslutningsforslags videre skæbne her i folketinget skal være. Der har hr. Risgaard Knudsen og hr. Stetter udtalt sig i den retning, at hvis det skal i udvalg, mener man, at det skal i udvalget for forretningsordenen. Der er ikke fra nogen af de to herrers side anført noget argument for den holdning.

For mig at se må det være aldeles oplagt, at den sagligt rigtige løsning er, at det kun er skatte- og afgiftsudvalget, der har forudsætninger for at bedømme dette forslags nærmere forløb ved en normal udvalgsbehandling, eventuelt samråd med skatte- og afgiftsministeren, hvordan nu udvalgsbehandlingen kommer, formulering af spørgsmål til ministeren til afklaring af, hvordan tingene er nu med hensyn til, hvordan dette forslag nærmere skal udformes. Skal det udformes, sådan som forslagsstillerne har gjort, hvor man jo simpelt hen siger, at det problem, kommissionen skal beskæftige sig med, er, om indkomstbeskatningen bør bibeholdes, eller skal man gøre det i en mere modificeret form, sådan at den parlamentariske kommission skal overveje, om, og i bekræftende fald hvordan, indkomstskatten skal bibeholdes, samt en vurdering af forslagens fristbestemmelse om, at arbejdet skal være afsluttet inden den 1. oktober 1976? Det er skatte- og afgiftsudvalget, der kan foretage en saglig vurdering af, om det er for kort eller for lang en frist, og om medlemmernes antal skal være lidt større eller lidt mindre.

Udvalget for forretningsordenen besidder ikke den ekspertise. Det vil blive et kors, når udvalget i måske 8-10 møder skal behandle dette forslag, med samråd med skatte- og afgiftsministeren, og drøfte alle de mange saglige ting, der skjuler sig bag ved det.

Derfor er hr. Risgaard Knudsen og hr. Stetter ikke begrundede anmodninger heller ikke sagligt velmotiverede. Det rigtige

må være, at udvalgsbehandlingen foregår i skatte- og afgiftsudvalget.

Skatte- og afgiftsministeren (Svend Jakobsen):

Jeg tager kun ordet for at rette en misforståelse, der er opstået. Mine bemærkninger om det udvalg, regeringen har nedsat her den 18. november, gik ikke på et forslag om, at man kunne henvise denne opgave til det pågældende udvalg. Det var et eksempel på, at de problemer omkring skattelovgivning, der ligger, bør til behandling i et sådant udvalg, men jeg vil gerne understrege, at det ikke er regeringens opfattelse, at vi kan undvære indkomstbeskatningen som et led i vores samlede beskatning.

Hermed sluttede forhandlingen.

Forslagets overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at forslaget til folketingsbeslutning henvises til udvalget for forretningsordenen, men da der af hr. Glistrup er stillet forslag om, at forslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget, må der foretages afstemning.

Formandens forslag om at henvise forslaget til folketingsbeslutning til udvalget for forretningsordenen
vedtoges med 91 stemmer mod 29; 3 medlemmer stemte hverken for eller imod.

Dermed bortfaldt Glistrups forslag om at henvise forslaget til folketingsbeslutning til skatte- og afgiftsudvalget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Fradragsfor skattemorarenter) [af Glistrup m. fl.]

(Lovforslag nr. 35. Fremsat 17/10 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (*Svend Jakobsen*):

Dette forslag fra fremskridtspartiet går ud på, at ligningslovens § 17 A skal ophæves, således at renter af skatter samt af told- og forbrugsafgifter stadig skal være fradragsberettigede ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Regeringen kan ikke gå ind for dette forslag.

Bestemmelsen i § 17 A, der blev gennemført her i folketinget så sent som den 21. marts i år, ophævede fradragsretten for renter af skatter og afgifter.

Forud for denne bestemmelse havde man i 1974 ophævet fradragsretten for renter ved indeholdelsespligtiges for sene indbetaling af A-skat. Fra 1975 ophævede man fradragsretten for renter af B-skat og restskat, og det samme gjaldt for særlig indkomstskat og selskabsskat. Med § 17 A tog man skridtet fuldt ud, således at afskaffelsen af fradragsretten fra 1976 udstrækkes til renterne af skatter og afgifter af enhver art.

Når man gradvis har gennemført denne stramning omkring renterne af skatter og afgifter, hænger det sammen med ønsket om at tilskynde restanterne til at indbetale rettidigt, så restancerne kan nedbringes.

Forslagsstillerne nævner i bemærkningerne, at folketinget ikke har haft lejlighed til at beskæftige sig med den kritik, som Erhvervenes Skatteudvalg fremkom med i forbindelse med forslaget om indførelsen af reglen i § 17 A. Som forslagsstillerne selv nævner, modtog folketinget henvendelsen den 11. marts i år, altså før der blev afgivet betænkning vedrørende forslaget den 14. marts. Man har således kendt henvendelsen og har haft lejlighed til at tage stilling til dens indhold før vedtagelsen af forslaget.

Den kritik, der har været af reglen i § 17 A, har navnlig hæftet sig ved, at fradragsretten også ophæves for renterne af de skatter og afgifter, med hvis betaling en skatteyder eventuelt har fået henstand. Jeg kan imidlertid ikke se, at det forhold, at en skatteyder eventuelt får den favør, at han kan vente med betalingen af et skattebeløb, yderligere skal medføre den fortrinsstilling for ham, at han tillige får fradragsret for de renter, der påbeløber af henstandsbeløbet. Dette ville betyde en forskelsbehandling mellem den skatteyder og andre skatteydere, der skylder i skat uden at have fået

henstand. En sådan forskelsbehandling kan efter min mening vanskeligt begrundes, og regeringen kan derfor ikke anbefale, at det foreliggende lovforslag gennemføres.

Ove Hansen (S):

Mit parti kan heller ikke medvirke til vedtagelse af dette lovforslag, og de motiveringer, ministeren har givet, kan jeg fuldt ud tiltræde. Jeg ville også finde, der her er tale om forskelsbehandling, hvis de, der blev bevilget henstand, fik en særlig begunstiging i forhold til andre restanter. Det synes jeg var meningsløst.

Når vi sidste år foretog en stramning af restancer i det hele taget, så var det jo for at tilskynde restanterne til at betale den gæld, de var i. Derfor synes jeg ikke, de skulle opnå en begunstiging ved at få lov til at trække disse renteudgifter fra.

Lad mig nævne et eksempel, som jeg synes ville være særlig mærkeligt. Hvis man f. eks. ved momsindbetalinger ikke betalte inden den frist, man skulle gøre, så fik man her oven i købet den fordel at kunne trække denne renteudgift fra og kunne på den måde reducere og formindske en indkomst, som et selskab eller en person måtte have. Jeg kunne også tilføje noget tilsvarende om indeholdelsespligtige.

Jeg finder altså dette urimeligt, så derfor kan vi ikke medvirke til lovforslagets gennemførelse.

Jens Foged (V):

Ja, fra mit partis side har vi nok den opfattelse, at det tidligere lovforslag blev vedtaget lidt hastigt, og at alle aspekter måske ikke blev tilstrækkeligt kulegravet. Vi vil derfor nok være tilhængere af, at man på ny behandler problemet i skatte- og afgiftsudvalget, for der kan godt være områder, der bør luges væk.

Den højtærede minister omtaler henstandsordningerne, og disse henstandsordninger gives jo ofte efter et forholdsvis løst kriterium. Det kan jo ikke være rimeligt, at den enkelte i nogle tilfælde derfor skal betale en skat, der ofte kan beregnes til ca. 30 pct. pr. år, og i andre tilfælde slipper han altså for det. Derfor mener vi, at selve henstandsordningen måske skal diskuteres.

Det samme gælder — og det er under henvisning til de artikler, som hr. Glistrup

[Jens Foged.]

har henvist til — frigørelsesafgiften. Kan det virkelig være rigtigt, at frigørelsesafgiften i loven er fritaget for renter de første 4 år, mens der derefter skal betales 6 pct. p.a., som ikke må fradrages efter den nye lov? Kan det være rigtigt, eller er der her en lapsus? Nu brugte ministeren selv udtrykket, at herefter var alle renter inden for skatte- og afgiftsområdet ikke under disse ikke-fradragsregler.

Vi er altså sindet at ville deltage positivt i et eventuelt lugearbejde, men i øvrigt fastholder vi loven, som vi var med til at vedtage i sin tid. Der kan også være noget vedrørende både kapitalvindingsskat og arvesager, så som sagt er der ting, vi gerne vil se på i udvalget.

Gydemark (RV):

Jeg skal på det radikale venstres vegne afvise det fremsatte lovforslag, og jeg kan henholde mig til de bemærkninger, som ministeren har gjort her i salen i dag.

Jeg vil dog gerne sige, at jeg synes, det er en ganske enestående frimodighed, når man i bemærkningerne og begrundelserne for forslaget anfører sociale hensyn. Det vidner om et ganske fantastisk ukendskab til, hvordan skatterestancernes fordeling er her i landet, et ganske fantastisk ukendskab til, hvem det er, der skylder skatterne her i landet.

Jeg vil godt rejse et andet spørgsmål. Jeg vil gerne sige, at der måske kan være god grund til at se på højden og fastsættelsen af den morarenteprocent, som man opererer med, og som man for ikke så længe siden forhøjede fra 6 til 12 pct., altså princippet med, at man har en fast rente på 12 pct. Jeg vil gerne spørge ministeren, om ikke man kunne tænke sig, at man fik en variabel rente, f. eks. på den måde, at man fastsatte rentens højde i et forhold til den gennemsnitlige diskonto i det relevante år. Jeg er godt klar over, at man selvfølgelig ikke kan have en eller anden brøk, men man kunne tænke sig, at man rundede renten af til det nærmeste hele tal og så lod den være 1 eller 2 eller et andet tal over diskontoen. Begrundelsen skulle være den, at der kan være noget fornuftigt i at operere med en fast rente, eftersom renteniveauet jo er særdeles flydende. Hvis man ser på

renteudviklingen, f. eks. på debitorrenten på pantebrevsmarkedet, så er den inden for det sidste års tid faldet med mellem 4 og 5 pct., og man kunne jo også tænke sig, at det gik den anden vej. Derfor kunne det være fornuftigt, at man havde en rente i dette forhold, som var afpasset efter det almindelige renteniveau.

Jeg vil også gerne rejse et andet spørgsmål over for ministeren. Den egentlige grund til, at man har denne diskussion omkring fradrag for skattemorarenter, og at man i det hele taget har problemet, er jo ganske enkelt, at man har så store skatterestancer, som tilfældet er. Hvis ikke man havde restancer af en betydelig højde, så var det jo ret så ligegyldigt, så var renten mere eller mindre teoretisk. Jeg vil gerne spørge ministeren, om man ikke kunne tænke sig, at man nu snart fik gjort noget alvorligt ved at få inddrevet de restancer, som vel i dag repræsenterer et tal på mellem 4 og 5 mia kr. Jeg vil gerne spørge, om ikke ministeren kunne tænke sig at tage et initiativ over for kommunerne og bede om at få gjort noget effektivt for at få disse penge krævet ind. Indtil man fik kildeskatten i 1970, var forholdet jo det, at kommunerne var interesseret i at inddrive pengene, fordi det var kommunernes penge, idet man stod i forskud med beløbet over for staten. Efter kildeskattens indførelse er forholdet det stik omvendte, nemlig at det er staten, der står i forskud over for kommunerne også med kommuneskatteandelen, og man kan regne ud, at det beløb, som kommunerne har fået for meget i forhold til restancerne, i dag er op imod en lille milliard kroner. Det var nok relevant, om man nu sagde til kommunerne: nu må de penge indkræves. Eller måske kunne man sige til kommunerne: ellers må kommunerne indbetale den kommuneskatteandel, som man har fået for meget, og som man for så vidt har lånt af staten.

Støtter (KF):

Forslagsstillerne henviser til forskellige artikler i Skattepolitisk Oversigt og forsøger dermed at tage Erhvervenes Skatteudvalg til indtægt for deres synspunkter. Det kan forslagsstillerne ikke gøre.

Læser man de i bemærkningerne omtalte artikler igennem, fremgår det tydeligt og

[Stetter.]

klart, at samtlige indlæg har den konklusion, at ligningsloven nok bør ændres, men således at fradragsrettens afskaffelse alene får virkning for egentlige morarenter, eller som det siges side 183 i Skattepolitisk Oversigt nr. 5, 1975:

„Det må være en påtrængende opgave for det nye folketing at rette forholdene op, så reglen begrænses til det, der er dens sigte: at forhøje *morarenten* ved forsinkelse med skattebetalinger.“

Vi konservative er enige med Erhvervenes Skatteudvalg, og i konsekvens heraf har vi fremsat lovforslag nr. 2 om ændring af ligningsloven. Vort forslag indebærer, at den hårde ekstrabelastning ikke rammer de skatte- og afgiftsbeløb, om hvis grundlag og størrelse der er berettiget tvivl. Vort forslag dækker hr. Jens Fogeds opfattelse og tankegang, mens hr. Glistrups forslag jo går langt, langt videre. Det har efter vor opfattelse aldrig været folketingets hensigt, at disse tilfælde skulles ramme med den hårde rentebelastning.

Det har derimod været folketingsflertallets hensigt at dæmpe lysten til at trække skattebetalingerne ud over forfaldstiden. Denne hensigt vedkender vi os, og derfor kan vi ikke stemme for det foreliggende lovforslag.

Ebba Strange (SF):

Som det vil være medlemmerne i folkettinget bekendt, arbejder vi i SF meget for at få rentefradragsretten afskaffet i det hele taget i ligningsloven, og vi kan derfor ikke støtte fremskridtspartiets forslag om også at gøre renter af skatterestancer fradragsberettigede. Tværtimod er vi bekymrede, hvis et sådant lovforslag skulle gå igennem, hvad der altså heller ikke er meget der tyder på, da det netop ville opfordre til endnu voldsommere skatterestancer end dem, vi har i øjeblikket, hvor det kan udnyttes og bliver udnyttet i visse tilfælde. Vi har allerede hørt, hvor vanskeligt mange kommuner har ved at få opkrævet deres skatterestancer, og det mener vi ikke vi skal understøtte, tværtimod.

Arne Bjerregaard (KrF):

Vi skal gerne i kristeligt folkeparti overveje rimeligheden af de i foråret indførte

minusser i rentefradragsreglen, men jeg må nok her notere, at vi ønsker stort set at henholde os til det af det konservative folkeparti fremsatte forslag, idet det nærmest må være på det område, vi ønsker ændringer af det, vi vedtog i foråret.

Men lad mig dog sige om det, som den radikale ordfører fremførte om fremskridtspartiets ukendskab til de sociale forhold, at jeg tror ikke, det er helt relevant, at det netop skulle være de rige, der skulle have mulighed for at udnytte skatterestancer. Det må vel være sådan, at den, som har en god kassekredit, kan udnytte den og få sit fradrag, medens derimod den, der ikke har det, men af nød og trang får en skatterestance, ikke kan få de renter, som derved fremkommer, fradraget på sin selvangivelse. At det skulle være de socialt svage, der sådan set bliver styrket ved den lov, vi nu har, finder jeg i alt fald ikke rigtigt.

Trods disse betragtninger må jeg sige, at vi ønsker selvfølgelig også, at skatten skal betales, når den er pålignet folk, og derfor kan vi ikke lempe alt for meget i disse restriktioner, vi har indført, men vi er villige til at kigge på forslaget og se, om der skulle være urimeligheder, som må fjernes.

Hanne Reintoft (DKP):

Da vores ordfører ikke kan være til stede ved behandlingen af dette og de to næste forslag, skal jeg bare ganske kort præcisere vores stilling.

Forslaget er en udvidelse af retten til at fratække renter, nemlig renter af skatter og afgifter, og det turde ikke være nogen hemmelighed, at vi aldrig nogen sinde politisk har givet udtryk for ønske om at præmiere den slags renter, hverken ved skattelettelse eller på anden måde. Vi kan derfor ikke støtte forslaget på nogen måde.

Wilhelm (VS):

Det er, som det er sagt, et mere vidtgående forslag end det i øvrigt tilsvarende forslag, de konservative havde til første behandling den 24. oktober, og jeg skal blot henvise til de bemærkninger, jeg gjorde om det konservative forslag, som i det mindste gælder i fuldt samme udstrækning vedrørende dette forslag, og som konkluderede i en afvisning.

Ordføreren for forslagsstillerne (*Glistrup*) (FP):

Modstanden mod forslaget har været baseret på to synspunkter.

For det første har man henvist til, at folketinget så sent som her i 1975 har gennemført den pågældende lov, som vi nu vil have ændret, og ministeren har sagt, at man kendte jo indvendingerne den 11. marts, hvor Erhvervenes Skattesekretariat sender sin henvendelse, idet udvalget først afgav betænkning den 14. marts. Hvis der er nogen, der tænker tilbage på marts måned, så vil man erindre, at det var en noget forceret tid for arbejdet herinde i dette hus, og derudover var det jo således, at denne § 17 A var gemt dybt ned i et forslag, der stort set var en del af boligforliget og skulle gennemføres sammen med alle de andre boliglove. Derfor er der altså ikke hold i den indvending.

Det andet, man indvender fra modstandernes side, er, at man vil tilskynde restanterne til at indbetale deres skat. Det er selvfølgelig meget godt: hvis de kan betale al deres gæld, så skal de også betale deres skat. Om der er nogen særlig grund til at tilskynde folk til at trække på kreditten hos købmanden og så betale skattevæsenet fremfor at gøre det omvendte, det tvivler jeg noget på. I forvejen har skattevæsenet jo adskilligt mere effektive tilskyndelsesmidler — i form af et stort pantefogedinddrivelsesapparat — end den stakkels købmand til at få sine penge ind. Derfor er der ingen grund til yderligere at favorisere skattevæsenet ved, at man har fradrag for købmændsrenter, men ikke for skattevæsenetsrenter. Det er helt åbenbart, at reglen kun rammer den, der enten ikke er opmærksom på den eller er ude i nød og trang. Det er de virkelige sociale tabertilfælde, der rammes af denne regel. Når hr. Gydemark ikke kan se det, så beror det på én eneste ting, nemlig at han tilhører det radikale venstre, der som bekendt er inde i den vanetænkning, at hvis en mand er selvstændigt erhvervsdrivende, så er han ikke noget socialt tilfælde, så er der ingen grund til at tage sociale hensyn til ham; sociale hensyn, det er noget, man tager til LO-medlemmer og lignende. De personer, der virkelig bliver ramt af den gældende regel, bliver det kun, fordi de enten

ikke kender loven, eller fordi de simpelt hen virkelig er ude i nød og trang.

Har vi en rentefradragsregel, så må den være generel.

Det, som kommunister, VS og SF blander ind i debatten, er, om vi overhovedet skal have en rentefradragsregel. Man kan godt forstå, at de, der er modstandere af en sådan rentefradragsregel, også vil være tilbøjelige til at argumentere som følger: all right, kan vi ikke få den helt væk, så lad os få den halvt væk; har vi fået den halvt væk, så har vi fået lavet tilstrækkelig megen uro og ballade på området til, at vi nok har et grundlag for at få den fjernet helt. Ud fra den slags synspunkter kan jeg forstå, at man kan gå imod lovforslaget, men det undrer og skuffer mig unægtelig, at det konservative folkeparti og partiet venstre, Danmarks liberale parti, er at finde på den front.

Man tilskynder restanterne til at betale ved at sætte rentesatsen til en vis størrelse og ved at have et effektivt administrationsapparat i kommunerne, men ikke ved dette tilfældigt virkende at nægte fradragsret overhovedet.

Hr. Gydemark ville på ægte radikal vis bruge den givne anledning til at gøre lovgivningen endnu mere indviklet, end den er i forvejen, og indføre endnu en belastning i skattelovgivningen derved, at vi skulle have en af diskontoen afhængig varierende rente i de hundredtusindvis af gældsforhold, vi her taler om. Det er helt åbenbart, at det kun kan medvirke til at gøre forvirringen inden for skatteområdet endnu større og sabotere vort skattesystem, så forvirringen bliver endnu kraftigere.

Hr. Gydemark bragte ind i billedet et helt andet spørgsmål, der ikke vedrører dette, nemlig den omstændighed, at vi har ret store skatterestancer i dette land, 4-5 mia kr., nævnte hr. Gydemark — det er jo sæsonbestemt til en vis grad, afhængigt af, hvordan man regner med restskatterne her på denne årstid. Tallet er stort, og tallet er for stort. Men vi har for store skatterestancer her i dette land af én eneste grund, nemlig at vi har for store skatter. Hvis vi nedsatte skatterne, eventuelt helt fjernede indkomstskatten, så ville vi også få fjernet restancerne, både ved at der ikke ville opstå nye restancer, og ved at folk ville få penge til

[Glistrup.]

at betale på de gamle restancer. Derfor ligger løsningen af det af hr. Gydemark nævnte, meget væsentlige problem simpelt hen i, at vi ser at få vedtaget en plan om hurtigst muligt at få afviklet denne meget belemrende indkomstskat.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Der var to konkrete spørgsmål fra hr. Gydemark. Det ene spørgsmål gik på, om man kunne tænke sig en variabel procent. Der er ud fra en umiddelbar betragtning en række problemer forbundet hermed, ikke mindst det, at vi udmærket i ét år kan have forskellige diskontosatser — med de problemer, der flyder heraf, når man skal beregne renten i det system, som vi nu har omkring hele skatteberegningen og renteberegningen. Jeg vil nok tro, der er en række problemer forbundet med det, men jeg må da give hr. Gydemark ret i, at der kan forekomme situationer — jeg håber ikke, de er forestående, men der kan da forekomme situationer — hvor en rentesats på 12 pct. måske er for lav, og der kan forekomme andre tidspunkter, hvor en rentesats på 12 pct. vil forekomme meget høj. Jeg tror, det må være en afgørelse her i dette ting, om der skal foretages en ændring.

Det andet spørgsmål, hr. Gydemark rejste, var spørgsmålet omkring restancerne, idet han spurgte, om jeg kunne tænke mig at gøre noget alvorligt ved opkrævningen. Her vil jeg gerne sige, at jeg er bestemt af den opfattelse, at de midler, som skal indbetales til det offentlige, det være sig tilbageholdt kildeskat, opkrævet moms eller skatterestancer, de bør betales til den tid, hvor de er forfaldne. Jeg vil godt tilføje, at det er nu også mit indtryk, at de bestræbelser, der har været gjort på at effektivisere opkrævningen, har virket; om de har virket hurtigt nok, kan man jo diskutere, men hvis det ønskes fra udvalgets side, skal jeg gerne til udvalget give en orientering om de foranstaltninger, der er iværksat, og en samlet oversigt over restancerne opdelt på de forskellige kategorier.

Til hr. Glistrup skal jeg kun sige, at jeg erindrer godt perioden i marts måned, men det var jo ikke sådan, at dette forslag, denne

tanke, ikke blev drøftet såvel i udvalget som her i salen, og der blev jo gennemført særskilt afstemning med udgangspunkt i et ændringsforslag fra det konservative folkeparti omkring § 17 A.

Jeg skal til sidst sige, at jeg selvfølgelig gerne medvirker til den afklaring omkring det område, hvor disse regler gælder. Både hr. Jens Foged og hr. Stetter var inde på, at der måske kunne være nogle områder, der burde være undtaget. Det er klart, at jeg er parat til at medvirke til belysningen af de forskellige kategorier, der er omfattet af denne lovbestemmelse, og jeg er selvfølgelig også klar til at gå ind i en drøftelse herom.

(Kort bemærkning).

Glistrup (FP):

Det er blot for at korrigere skatteministerens seneste indlæg. Det er direkte vildledende at tale om en rentesats på 12 pct., når vi netop behandler en lovgivning, hvor renterne ikke er fradragsberettigede. Så er det eneste hæderlige at sige: rentesatsen ligger og svinger, alt efter hvordan mandens skatteforhold er, mellem 25 pct. og 35 pct. Ellers giver det fuldstændig forkerte sammenligningsgrundlag med andre rentesatser. Derfor må de 12 pct. absolut ikke få lov til at stå uimodsagt.

Gydemark (RV):

Jeg skal takke ministeren for svarene på de spørgsmål, jeg stillede. Jeg må lige til klargøring sige, at jeg er godt klar over, at der kunne blive nogle problemer, hvis man vil have en egentlig variabel procent, og det er måske, fordi jeg ikke har udtrykt mig klart nok, at ministeren svarede, som han gjorde. Det, jeg forestiller mig, er, at man jo udmærket godt kan udregne den gennemsnitlige diskonto for det foregående kalenderår. Som ministeren ved, er systemet jo nu det, at man rent teknisk først beregner renterne f. eks. for kalenderåret 1974 i forbindelse med slutopgøret i august og september måned 1975. Der vil således ikke være tekniske vanskeligheder forbundet med at beregne en gennemsnitlig diskonto for det foregående indkomstår og derefter afrunde den til et helt tal og så bruge den. Formålet skulle være, at man får en skattemorarente,

[Gydemark.]

der er mere afpasset de virkelige forhold og altså afpasses svingningerne i renteudviklingen.

Med hensyn til ministerens svar omkring skatterestancerne, så tror jeg, ministeren vil forstå mig, hvis jeg siger, jeg ikke føler mig helt tilfreds med det svar, ministeren gav mig. Derfor bliver jeg nødt til at gentage substansen i mit spørgsmål, nemlig: vil ministeren tage et initiativ, enten direkte over for kommunerne eller ved f. eks. at bede sin kollega indenrigsministeren, som jo fører tilsynet med kommunerne, om at tage et initiativ, så man kan få afviklet de skatterestancer, som stadig væk stiger?

Jeg bliver også nødt til at gøre et par bemærkninger til hr. Glistrup og til hr. Arne Bjerregaard vedrørende det sociale. Jeg kunne forstå, at de to ordførere ikke forstod baggrunden for det, jeg sagde, og så må jeg forsøge at forklare det lidt nærmere.

Jeg vil gerne sige til hr. Glistrup, at jeg synes egentlig, det af bemærkningerne til hr. Glistrups forslag fremgår ganske klart, at man må have tænkt på, at det er folk med store indkomster, som har disse skatterestancer, for ellers ville man nemlig ikke være i stand til at få opnoteret dem til en kurs på 300; en kurs på 300 vil nemlig kun gælde, hvis man har en høj indkomst og en høj marginalbeskatning. Det vil altså ikke gælde de laveste indkomstgrupper. Der har man en del af beviset.

Ellers må jeg henvise de to ordførere til at rette en forespørgsel til skattedepartementet for at få at vide, hvordan fordelingen ligger af restancerne. Det ligger jo sådan, at man har et hav af skatteydere, som skylder en 400, 500, 600, 800 kr., dem har man i hundredtusindvis af. Men derudover har man nogle få tusinde mennesker, som skylder meget store beløb. Jeg har gjort mig den ulejlighed at undersøge disse forhold i et par kommuner, jeg kender særdeles godt, også hvad disse områder angår, og dér viser det sig, at mindre end 10 pct. afskatteyderne skylder langt over halvdelen af de samlede restancer, og det er ikke de små folk.

I øvrigt må jeg sige til hr. Glistrup, som havde nogle morsomme bemærkninger om mit parti og mit partis sociale forståelse, at hvis hr. Glistrup mente noget med det, han sagde, så kunne han passende give udtryk

for det, når man skal behandle det forslag til folketingsbeslutning, som mit parti har fremsat om oprettelse af en arbejdsløsheds-kasse for de selvstændigt erhvervsdrivende. Her bliver der mulighed for at vise det sociale sindelag over for de selvstændigt erhvervsdrivende.

Formanden:

Men det er ikke til behandling i dette øjeblik.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

To bemærkninger, den ene til hr. Glistrup. Jeg håber ikke, hr. Glistrup vil bestride, at de fleste af de satser, vi taler om her, har ordlyden af „1 pct. pr. måned“, altså 12 pct. pro anno. Det er den rentesats, der er tale om, og jeg kan ikke acceptere, at det er forkert af mig her fra talerstolen at gøre rede for, hvordan lovens bestemmelser er.

Det andet, jeg skal sige, er til hr. Gydemark. Jeg har i den seneste tid beskæftiget mig meget med problemerne omkring restancerne, har fået noget materiale og får mere materiale, dels om de foranstaltninger, der er iværksat, dels omkring udviklingen i restancerne, og det bliver vurderingen af dette materiale, der vil afgøre, om der fra min side eller fra indenrigsministerens side skal tages noget initiativ. Men jeg vil dog godt sige, at det er jo primært kildeskattedirektoratet, der har kontakten over til kommunerne omkring opkrævningen af skatterestancerne, og derfor måtte et eventuelt initiativ komme ad denne vej.

Glistrup (FP):

Jeg vil bede hr. Gydemark om at læse de skriftlige bemærkninger til lovforslaget endnu en gang, så vil han se, at kurs 300, det er bare det, der anføres af os som værende det maksimale, det kommer op på. Vi siger ikke, det ligger dér.

Med hensyn til den sociale balance må hr. Gydemark være klar over, at de, der er i social nød i disse tilfælde her, i meget vidt omfang er folk, der ikke har nogen særlig indkomst, men som af det pågældende lokale skattevæsen er vurderet til at have en vældig høj indkomst og derfor skal betale skat af indtægter, de aldrig nogen sinde har haft. Derfor kan de ikke skaffe pengene til

[Glistrup.]

at betale skatten, og nu får de ydermere denne rente på 25-35 pct. lagt oveni. I øvrigt skal jeg meget gerne efterkomme hr. Gydemarks anmodning i slutningen af hans indlæg. Fremskridtspartiet skal meget gerne rose det radikale venstre, når vi engang får et forslag til behandling, hvor det radikale venstre fortjener ros, men det gør det radikale venstre ikke vedrørende den stilling, det tager til det forslag, vi rent faktisk har til behandling i øjeblikket.

(Kort bemærkning).

Gydemark (RV):

Man kan nok synes, at det i det hele taget er morsomt at skulle drive socialpolitik over morarenterne, men jeg vil blot bede hr. Glistrup om at rette en henvendelse til skattedepartementet og bede om at få fordelingen over skatterestancerne; så vil han se, at det er rigtigt, at det er folk med de største indkomster, der har restancerne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til skatte- og afgiftsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om påligningen af indkomst- og formueskat til staten. (Overførsel af underskud) [af Glistrup m. fl.]

(Lovforslag nr. 36. Fremsat 17/10 75).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Ministeren for skatter og afgifter (Svend Jakobsen):

Dette forslag fra fremskridtspartiet går ud på nogle ændringer i ligningslovens § 15, således at adgangen til at overføre et indkomstunderskud til andre indkomstår udvides. Som bekendt kan et underskud efter de nuværende regler føres frem, således at det

kan udlignes i de følgende to år. Efter fremskridtspartiets forslag skal der være adgang til at føre et underskud frem, ikke i to, men i fem år. Samtidig skal der være adgang til i stedet at vælge en tilbageførsel af underskuddet til de to foregående år.

Forslaget ligner på væsentlige punkter det forslag, som vi behandlede i forrige samling, og som var fremsat af det radikale venstre. Også det radikale forslag opererede med fremførsel i fem år og tilbageførsel i to år.

Der er dog i fremskridtspartiets forslag nogle afvigelser fra det radikale forslag, som i bemærkningerne forklares at skulle være forbedringer, bl. a. af den rent tekniske udformning. Efter det radikale forslag skulle man, hvis man ville føre tilbage, vælge dette samtidig med indgivelsen af selvangivelsen for selve underskudsåret. Efter fremskridtspartiets forslag skal man stå væsentligt friere ved dette valg. Man kan vente med at vælge tilbageføringen indtil 1. maj i året efter det følgende år med indkomstoverskud. Mod betaling af et særligt gebyr skal man også kunne vente endnu længere end til den pågældende 1. maj. Endvidere fremgår det af bemærkningerne, at man også skal kunne vælge tilbageførslen allerede i løbet af det år, hvor der forventes et underskud, altså endnu inden dette underskud er konstateret ved selvangivelsen.

Endelig skal der efter fremskridtspartiets forslag være adgang til at føre underskuddet frem og tilbage over det nævnte åremål til udligning, ikke kun i almindelig indkomst, men, hvis skatteyderen ønsker det, i stedet i eventuel særlig indkomst.

Ved behandlingen i forrige samling af det radikale forslag gik regeringen imod dette forslag. Med hensyn til det foreliggende forslag fra fremskridtspartiet har vi helt det samme standpunkt. Også dette forslag går vi imod. Det er vores opfattelse, at den eksisterende 2-årige fremførselsadgang på udmærket vis afbøder utilsigtede virkninger af en periodeafgrænsning på et år. Jeg må derfor anse den foreslåede udvidelse til hele fem år for at være temmelig overflødig, og vi kan ikke gå ind herfor.

Vi kan endvidere — og det vil jeg gerne understrege meget kraftigt — ikke gå ind for at supplere den nuværende 2-årige fremførselsadgang med en adgang til også at